।।ଅଷ୍ଟାବିଂଶ(୨୮)ଅଧ୍ୟାୟ ।।

ଡୋରି ଲଗାଇ ଶିରିଡ଼ିକୁ ଟାଣିଆଣିବା, ଧାର କରି ତୀର୍ଥଯାତ୍ରାକୁ ବାରଣ, ଖେଚୁଡ଼ି ପ୍ରସାଦ ଏବଂ ମେଘାଙ୍କର ନିର୍ବାଣ

ପ୍ରାକ୍ କଥନ : ଶ୍ରୀ ସାଇ ଅନନ୍ତ । କ୍ଷୁଦ୍ରାତିକ୍ଷୁଦ୍ର ପିମ୍ପୁଡ଼ିଠାରୁ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସମସ୍ତ ଭୂତରେ ସେ ବିଦ୍ୟମାନ । ବେଦ ଏବଂ ଆତ୍ମବିଜ୍ଞାନରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ପାରଦର୍ଶୀ ହୋଇଥିବା ଯୋଗୁ ସଦ୍‌ଗୁରୁ ପଦ ନିମନ୍ତେ ସେ ସର୍ବଦା ଯୋଗ୍ୟ । ଜଣେ ଯେତେ ବିଦ୍ୱାନ ହୋଇଥାଆନ୍ତୁ ନା କାହିଁକି, ସେ ଯଦି ତାଙ୍କର ଶିଷ୍ୟକୁ ଜାଗ୍ରତକରି ତାକୁ ଆତ୍ମସ୍ୱରୂପର ଦର୍ଶନ କରାଇପାରୁନାହାନ୍ତି ତାହେଲେ ତାଙ୍କୁ କଦାପି ସଦ୍‌ଗୁରୁ କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ସାଧାରଣତଃ ପିତା ଏହି ନଶ୍ୱର ଶରୀରର ଜନ୍ମଦାତା ହୋଇଥାନ୍ତି; କିନ୍ତୁ ସଦ୍‌ଗୁରୁ ଜନ୍ମ ଏବଂ ମୃତ୍ୟୁ ଉଭୟର ମୁକ୍ତିଦାତା ଅଟନ୍ତି । ଏଣୁ ସେ ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତଙ୍କଠାରୁ ଦୟାବାନ୍ ଓ କରୁଣାମୟ ଅଟନ୍ତି ।

ଶ୍ରୀ ସାଇବାବା ସର୍ବଦା କହୁଥିଲେ **'ମୋର ଭକ୍ତ ହଜାରେ କୋଶ ଦୂରରେ ଥାଉ ନା କାହିଁକି, ସେ ଶିରିଡ଼ିକୁ ଏପରି ଟାଣି ହୋଇ ଚାଲିଆସିବ ଯେପରି ଡୋରିରେ ବନ୍ଧା ହୋଇଥିବା ପକ୍ଷୀ ଟାଣି ହୋଇ ସ୍ୱୟଂ ଚାଲିଆସେ ।' ଏହି ଅଧ୍ୟାୟରେ ଏପରି ତିନୋଟି ଚଢ଼େଇଙ୍କର ବର୍ଣ୍ଣନା କରିବା ।**

।।ଧାର କରି ତୀର୍ଥଯାତ୍ରାକୁ ବାରଣ ।।

(୧) ଲାଲା ଲକ୍ଷ୍ମୀଚାନ୍ଦ : ମୁମ୍ବଇର ଭେଙ୍କଟେଶ୍ୱର ପ୍ରେସରେ ଲାଲା ଲକ୍ଷ୍ମୀଚାନ୍ଦ ଚାକିରି କରୁଥିଲେ । ଏହାପରେ ରେଳ ବିଭାଗରେ କାର୍ଯ୍ୟ କଲେ । କିଛି ଦିନ ପରେ ମେସର୍ସ ରାଲି ବ୍ରଦର୍ସ ଏଣ୍ଡ କମ୍ପାନୀରେ ମୁନ୍‌ସୀ ରୂପେ ଯୋଗ ଦେଲେ । ୧୯୧୦ ମସିହାରେ ସେ ଶ୍ରୀ ସାଇବାବାଙ୍କ ସାନ୍ନିଧ୍ୟରେ ଆସିଲେ । ବଡ଼ଦିନର ପ୍ରାୟ ମାସେ ଦୁଇମାସ ପୂର୍ବରୁ ଦିନେ ସାନ୍ତାକ୍ରୁଜରେ ଜଣେ ଶ୍ମଶ୍ରୁଧାରୀ ବୃଦ୍ଧଙ୍କୁ ସେ ସ୍ୱପ୍ନରେ ଦେଖିଲେ । ଚତୁଃପାର୍ଶ୍ୱରେ ଭକ୍ତଗଣ ତାଙ୍କୁ ଘେରି ରହିଥାନ୍ତି । ଏହାର କିଛିଦିନ ପରେ ସେ ତାଙ୍କର ଜଣେ ବନ୍ଧୁ ଦତ୍ତାତ୍ରେୟ ମଞ୍ଜୁନାଥ ବିଜୁରଙ୍କ ନିକଟକୁ ଦାସଗଣୁଙ୍କର କୀର୍ତ୍ତନ ଶୁଣିବାକୁ ଗଲେ । ଦାସଗଣୁ କୀର୍ତ୍ତନ କରିବା ସ୍ଥାନରେ ଶ୍ରୀ ସାଇବାବାଙ୍କର ଗୋଟିଏ ଫଟୋ ରଖୁଥିଲେ । ସେହି ଫଟୋଟିକୁ ଦେଖି ଲକ୍ଷ୍ମୀଚାନ୍ଦ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଗଲେ କାରଣ ସ୍ୱପ୍ନରେ ଯେଉଁ ବୃଦ୍ଧଙ୍କୁ ସେ ଦେଖିଥିଲେ, ଫଟୋଟି ଠିକ୍ ତାହା ସହ ମିଶିଯାଉଥିଲା । ତାପରେ ସେ ନିଶ୍ଚିତ ହେଲେ ଯେ ତାଙ୍କୁ ସ୍ୱପ୍ନରେ ଦେଖାଦେଇଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିଜଣକ ହିଁ ଶିରିଡ଼ି ସାଇବାବା । ଫଟୋ ଚିତ୍ର ଦର୍ଶନ, ଦାସଗଣୁଙ୍କର ମଧୁର କୀର୍ତ୍ତନ ଏବଂ ସନ୍ଥ ତୁକାରାମଙ୍କ

ଉପରେ ପ୍ରବଚନ ଆଦି ତାଙ୍କ ମନରେ ଏପରି ପ୍ରଭାବ ପକାଇଲା ଯେ ଶିରିଡ଼ି ଯାତ୍ରା କରିବାକୁ ସେ ଦୃଢ଼ ସଂକଳ୍ପ ହେଲେ । **ଭକ୍ତମାନେ ଚିରକାଳ ଏପରି ଅନୁଭବ କରିଆସିଛନ୍ତି ଯେ ଯିଏ ସଦ୍‌ଗୁରୁ ବା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜ୍ଞାନ ଅନ୍ୱେଷଣରେ ବାହାରେ, ଈଶ୍ୱର ସର୍ବଦା ତା'ର ସହାୟତା କରନ୍ତି ।** ସେହି ରାତି ପ୍ରାୟ ଆଠଟା ସମୟରେ ତାଙ୍କର ଜଣେ ବନ୍ଧୁ ଶଙ୍କର ରାଓ କବାଟରେ ଆଘାତ କଲେ ଏବଂ ତାଙ୍କ ସହ ଶିରିଡ଼ି ଯିବେ କି ବୋଲି ପ୍ରଶ୍ନ କଲେ । ଲକ୍ଷ୍ମୀଚାନ୍ଦଙ୍କ ଆନନ୍ଦର ସୀମା ରହିଲା ନାହିଁ ଏବଂ ସେ ତୁରନ୍ତ ଶିରିଡ଼ି ଯିବାକୁ ସ୍ଥିର କଲେ । ଜଣେ ମାରୱାଡ଼ିଙ୍କଠାରୁ ୧୫ ଟଙ୍କା ଧାର କଲେ ତଥା ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଆବଶ୍ୟକ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରି ସେ ଶିରିଡ଼ି ଅଭିମୁଖେ ବାହାରିଲେ । ମନରେ ଅପୂର୍ବ ଉତ୍କଣ୍ଠା ଭରି ରହିଥାଏ । ରେଳରେ ବସି ବନ୍ଧୁମାନଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ଭଜନ ବୋଲିଲେ । ସେହି ଡବାରେ ଚାରିଜଣ ଯବନ ଯାତ୍ରୀ ଥିଲେ, ସେମାନେ ଶିରିଡ଼ି ନିକଟସ୍ଥ ସେମାନଙ୍କର ଘରକୁ ଫେରୁଥିଲେ । ଲକ୍ଷ୍ମୀଚାନ୍ଦ ସେହି ଲୋକମାନଙ୍କୁ ସାଇବାବାଙ୍କ ବିଷୟରେ ପଚରାଉଚୁରା କଲେ । ସେମାନେ ତାଙ୍କୁ କହିଲେ ଯେ ଶ୍ରୀ ସାଇବାବା ଶିରିଡ଼ିରେ ଅନେକ ବର୍ଷ ଧରି ନିବାସ କରୁଛନ୍ତି ଏବଂ ସେ ଜଣେ ମହାନ୍ ସନ୍ଥ । ଏହାପରେ କୋପରଗାଁଓ ଷ୍ଟେସନରେ ସେମାନେ ଓହ୍ଲାଇଲେ ଓ ବାବାଙ୍କୁ ଭେଟି ଦେବା ପାଇଁ କିଛି ପିଜୁଳି ନେବାକୁ ଇଚ୍ଛା କଲେ । ତେବେ ସେଠାକାର ଅନୁପମ ପ୍ରାକୃତିକ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ଦେଖି ଏପରି ମୋହିତ ହୋଇଗଲେ ଯେ ପିଜୁଳି କିଣିବା କଥା ଭୁଲିଗଲେ । ଆନନ୍ଦ ମନରେ ଶିରିଡ଼ି ପହଞ୍ଚିବାକୁ ଯାଉଛନ୍ତି ଏହି ସମୟରେ ହଠାତ ପିଜୁଳି କଥା ମନେ ପଡ଼ିଲା । ଅପର ପାର୍ଶ୍ୱରୁ ଠିକ୍ ଏତିକିବେଳେ ଜଣେ ବୃଦ୍ଧା ଗୋଟିଏ ଝୁଡ଼ିରେ ପିଜୁଳି ଧରି ଏକ ଟାଙ୍ଗା ପଛରେ ଦୌଡ଼ି ଆସୁଥିବାର ଦେଖାଗଲା । ସେମାନେ ଟାଙ୍ଗାକୁ ଅଟକାଇଲେ ଏବଂ ବୃଦ୍ଧାଠାରୁ କିଛି ଭଲ ପିଜୁଳି ବାଛି କିଣିଲେ । ବୃଦ୍ଧାଜଣକ ଅବଶିଷ୍ଟ ପିଜୁଳିଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟ ନେଇଯିବାକୁ ଏବଂ ତାଙ୍କ ତରଫରୁ ବାବାଙ୍କୁ ଅର୍ପଣ କରିବାକୁ କହିଲେ । ଏହା ଶୁଣି ସେମାନେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱିତ ହେଲେ ଏବଂ ବୃଦ୍ଧାଙ୍କ ପ୍ରତି କୃତଜ୍ଞତା ପ୍ରକାଶ କଲେ କାରଣ ତାଙ୍କ ଯୋଗୁ ହିଁ ସେମାନଙ୍କର ବିସ୍ମୃତି ଦୂର ହୋଇଗଲା । ଶ୍ରୀ ସାଇବାବାଙ୍କ ପ୍ରତି ବୃଦ୍ଧାଙ୍କର ଭକ୍ତି ତାଙ୍କୁ ବିସ୍ମିତ କଲା । ଲକ୍ଷ୍ମୀଚାନ୍ଦ ମନେ କଲେ ଯେ ସ୍ୱପ୍ନରେ ସେ ଦର୍ଶନ କରିଥିବା ବୃଦ୍ଧଙ୍କର ଇଏ ହୁଏତ କୌଣସି ସମ୍ପର୍କୀୟ ହୋଇଥିବେ । ଏହାପରେ ସେମାନେ ସିଧା ଯାତ୍ରା କରି ଶିରିଡ଼ିରେ ପହଞ୍ଚିଲେ । ଦୂରରୁ ମସଜିଦ୍ ଉପରେ ଫର ଫର ହୋଇ ଉଡୁଥିବା ପତାକା ଦୃଶ୍ୟମାନ ହେଲା । ପ୍ରଣାମ କରି ପୂଜା ସାମଗ୍ରୀ ଧରି ସେମାନେ ମସଜିଦ୍‌ରେ ପ୍ରବେଶ କଲେ ଏବଂ ବାବାଙ୍କର ଯଥାବିଧି ପୂଜା କରି ଦ୍ରବୀଭୂତ ହୋଇଗଲେ । ସାଇଙ୍କର ଦର୍ଶନ କରି ସେମାନେ ଅହେତୁକ ଆନନ୍ଦ ଲାଭକଲେ ତଥା ତାଙ୍କର ଶୀତଳ ଚରଣରେ ଏପରି ଲୋଟିଗଲେ ଯେପରି କୌଣସି ମହୁମାଛି ପଦ୍ମଫୁଲର ମକରନ୍ଦର ସୁଗନ୍ଧରେ ମୁଗ୍ଧ ହୋଇ ସେଥିରେ

ଏକାକାର ହୋଇଯାଇଛି । ତାପରେ ବାବା ସେମାନଙ୍କୁ ଯାହା କହିଲେ, ହେମାଡପନ୍ତ ତା'ର ବର୍ଣ୍ଣନା ଏପରି କରିଛନ୍ତି । 'ବାଟରେ ଭଜନ କରୁଛନ୍ତି ଆଉ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ପଚାରୁଛନ୍ତି । ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ କ'ଣ ପଚାରୁଛ । ସବୁକିଛି ନିଜ ଆଖିରେ ଦେଖ । ଅନ୍ୟ ଲୋକଙ୍କୁ କାହିଁକି ପଚାରୁଛ ? ସ୍ୱପ୍ନ କ'ଣ ସତ୍ୟ ନା ମିଥ୍ୟା ? ନିଜେ ସ୍ଥିର କର । ମାରୱାଡ଼ିଠାରୁ ଉଧାର ନେବା କି ଦରକାର ଥିଲା ? ଇଚ୍ଛା ପୂରା ହେଲା ତ ? ଏହି କଥା ଶୁଣି ବାବାଙ୍କର ସର୍ବବ୍ୟାପକତା ନେଇ ଲକ୍ଷ୍ମୀଚାନ୍ଦ ଆଚମ୍ୱିତ ହୋଇଗଲେ । ସେ ଲଜ୍ଜାବୋଧ କଲେ ଯେ ବାଟରେ ଯାହା କିଛି ଘଟିଛି ବାବା ସବୁ ଜାଣିଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ଏତିକି କେବଳ ଧ୍ୟାନ ଦେବା କଥା ଯେ ଧାର କରି ତାଙ୍କର ଦର୍ଶନ ନିମନ୍ତେ ଯିବା ଏବଂ ତୀର୍ଥଯାତ୍ରାକୁ ଛୁଟି ପରି କଟାଇବା ବାବା ପସନ୍ଦ କରୁନଥିଲେ ।

ଉପମା ପ୍ରସାଦ : ମଧ୍ୟାହ୍ନ ସମୟରେ ଯେତେବେଳେ ଲକ୍ଷ୍ମୀଚାନ୍ଦ ଭୋଜନ ପାଇଁ ବସିଲେ, ଜଣେ ଭକ୍ତ ଉପମା ପ୍ରସାଦ ଆଣିଲେ । ଏହା ବଡ଼ ସ୍ୱାଦିଷ୍ଟ ହୋଇଥିଲା, ଲକ୍ଷ୍ମୀଚାନ୍ଦ ତାକୁ ପାଇ ଆନନ୍ଦିତ ହେଲେ । ପରଦିନ ମଧ୍ୟ ଉପମା ଖାଇବାକୁ ତାଙ୍କର ମନ ହେଲା; କିନ୍ତୁ କୌଣସି ଭକ୍ତ ସେଦିନ ଆଣିନଥିଲେ । ତୃତୀୟ ଦିନ ମଧ୍ୟାହ୍ନ ଆରତି ପରେ ବାପୁସାହେବ ଯୋଗ ନୈବେଦ୍ୟରେ କ'ଣ ତିଆରି କରାଯିବ ବୋଲି ବାବାଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ । ବାବା ଉପମା କରିବା ପାଇଁ କହିଲେ । ଭକ୍ତମାନେ ଦୁଇଟି ବଡ଼ ହଣ୍ଡାରେ ଉପମା ତିଆରି କରି ଆଣିଲେ । ଲକ୍ଷ୍ମୀଚାନ୍ଦଙ୍କୁ ବଡ଼ ଭୋକ ହେଉଥିଲା । ଏହା ସହ ତାଙ୍କ ପିଠିରେ ବ୍ୟଥା ଥିଲା । ବାବା ତାଙ୍କୁ କହିଲେ 'ତୁମକୁ ଭୋକ ଲାଗୁଛି, ଠିକ୍ ଅଛି । ଅଣ୍ଟାରେ ବ୍ୟଥା ମଧ୍ୟ ଅଛି । ନିଅ, ଏବେ ଉପମାକୁ ହିଁ ଔଷଧ କର ।' ସେ ପୁଣି ଆଚମ୍ୱିତ ହେଲେ ଯେ ବାବା ଅନ୍ତରର ସବୁକଥା ଜାଣିପାରୁଛନ୍ତି । ବସ୍ତୁତଃ ବାବା ସର୍ବଜ୍ଞ ।

କୁଦୃଷ୍ଟି : ଏହି ଯାତ୍ରା ସମୟରେ ଚଭାଡ଼ି ଶୋଭାଯାତ୍ରା ଦେଖିବାର ସୌଭାଗ୍ୟ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କର ହେଲା । ସେହିଦିନ ବାବାଙ୍କର କଫ ହୋଇଥାଏ । ତାଙ୍କ ମନରେ ବିଚାର ଆସିଲା କି ହୁଏତ କାହାର କୁଦୃଷ୍ଟି ବାବାଙ୍କ ଉପରେ ପଡ଼ିଯାଇଛି, ତେଣୁ ତାଙ୍କର କଫ ହୋଇଛି । ପରଦିନ ସକାଳେ ବାବା ଯେତେବେଳେ ମସଜିଦ୍‌କୁ ଗଲେ ଶ୍ୟାମାଙ୍କୁ କହିଲେ କି 'କାହାର କୁଦୃଷ୍ଟି ପଡ଼ିବାରୁ ମୋତେ କଫ ହେଲା । ଲକ୍ଷ୍ମୀଚାନ୍ଦଙ୍କ ମନରେ ଯେଉଁ ଭାବନା ଆସୁଥିଲା, ତାହା ବାବା ତୁରନ୍ତ କହିଦେଉଥିଲେ । ବାବାଙ୍କର ଏପରି ସର୍ବବ୍ୟାପକତା ତଥା ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମୀତ୍ୱର ଅନେକ ପ୍ରମାଣ ତଥା ଭକ୍ତମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ତାଙ୍କର ସ୍ନେହ ଦେଖି ଲକ୍ଷ୍ମୀଚାନ୍ଦ ବାବାଙ୍କର ଚରଣରେ ଲୋଟିପଡ଼ିଲେ ଏବଂ କହିଲେ ଯେ 'ଆପଣଙ୍କର ପ୍ରିୟ ଦର୍ଶନ ଦ୍ୱାରା ମୋର ଚିତ୍ତ ବଡ଼ ପ୍ରସନ୍ନ ହେଲା । ମୋର ମନ-ମଧୁପ ଆପଣଙ୍କର ଚରଣ କମଳ ଏବଂ ଭଜନରେ ହିଁ ନିରନ୍ତର ନିମଗ୍ନ ରହୁ । ଆପଣଙ୍କର ଭିନ୍ନ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଈଶ୍ୱର ଅଛନ୍ତି, ଏହା ମୋତେ ଜଣା ନାହିଁ । ମୋ ପ୍ରତି ଆପଣ

ସର୍ବଦା ଦୟା ଏବଂ ସ୍ନେହ କରନ୍ତୁ ଏବଂ ଆପଣଙ୍କ ଚରଣର ଦୀନଦାସକୁ ରକ୍ଷା କରି ତା'ର କଲ୍ୟାଣ କରନ୍ତୁ । ଆପଣଙ୍କର ଭବଭୟନାଶକ ଚରଣକୁ ସ୍ମରଣ କରି ମୋର ଜୀବନ ଆନନ୍ଦରେ କଟିଯାଉ, ଏହା ମୋର ବିନମ୍ର ପ୍ରାର୍ଥନା ।

ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଆଶୀର୍ବାଦ ତଥା ଉଦି ନେଇ ସେ ବନ୍ଧୁଙ୍କ ସହ ମନ ଖୁସିରେ ବାଟସାରା ବାବାଙ୍କର ଗୁଣକୀର୍ତ୍ତନ କରି ଘରକୁ ଫେରିଲେ ଏବଂ ସର୍ବଦା ତାଙ୍କର ଭକ୍ତ ହୋଇ ରହିଲେ । ଶିରିଡ଼ି ଯାଉଥିବା ଲୋକଙ୍କ ହାତରେ ସେ ଫୁଲହାର, କର୍ପୂର ଏବଂ ଦକ୍ଷିଣା ଆଦି ପଠାଉଥିଲେ ।

(୨)ବୁରହାନପୁରର ମହିଳାଙ୍କ ଖେଚୁଡ଼ି ପ୍ରସାଦ : ଏବେ ଆମେ ଦ୍ୱିତୀୟ ଚଢ଼େଇ(ଭକ୍ତ)ର କାହାଣୀ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିବା । ଦିନେ ବୁରହାନପୁରରେ ଜଣେ ମହିଳା ଶ୍ରୀ ସାଇବାବା ତାଙ୍କ ଦୁଆର ସମ୍ମୁଖରେ ଛିଡ଼ା ହୋଇଥିବା ଏବଂ ଖେଚୁଡ଼ି ମାଗୁଥିବା ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖିଲେ । ସେ ତୁରନ୍ତ ନିଦରୁ ଉଠିପଡ଼ି ଦୁଆର ପାଖକୁ ଗଲେ, ମାତ୍ର କେହି ନଥିଲେ । ତଥାପି ଏହା ତାଙ୍କ ମନରେ ଭାବାନ୍ତର ଜାତ କଲା ଏବଂ ସ୍ୱପ୍ନ କଥା ସେ ସ୍ୱାମୀ ତଥା ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଜଣାଇଲେ । ତାଙ୍କର ପତି ଡାକ ବିଭାଗରେ ଚାକିରି କରୁଥିଲ । ଉଭୟ ପତି ଓ ପତ୍ନୀ ଧର୍ମପରାୟଣ ଥିଲେ । ଅକୋଲାକୁ ତାଙ୍କର ଯେତେବେଳେ ବଦଳି ହେଲା, ସେମାନେ ଶିରିଡ଼ି ଯିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କଲେ ଏବଂ ଏକ ଶୁଭ ଦିନ ଦେଖି ଯାତ୍ରାରମ୍ଭ କଲେ । ବାଟରେ ଗୋମତୀ ତୀର୍ଥ ହୋଇ ସେମାନେ ଶିରିଡ଼ିରେ ପହଞ୍ଚିଲେ ଏବଂ ସେଠାରେ ଦୁଇମାସ ରହିଲେ । ପ୍ରତିଦିନ ସେମାନେ ଦ୍ୱାରକାମାୟୀକୁ ଯାଉଥିଲେ ଏବଂ ବାବାଙ୍କର ପୂଜା କରି ଆନନ୍ଦରେ ସମୟ ଅତିବାହିତ କରୁଥିଲେ । ଯଦିଓ ଖେଚୁଡ଼ି ନୈବେଦ୍ୟ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରି ଅର୍ପଣ କରିବାକୁ ସେମାନେ ଚାହୁଁଥିଲେ କିନ୍ତୁ କୌଣସି କାରଣବଶତଃ ୧୪ ଦିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏହି ସୁଯୋଗ ମିଳିଲା ନାହିଁ । ପତ୍ନୀ ଅଧିକ ବିଳମ୍ବ କରିବାକୁ ଚାହୁଁନଥିଲେ । ଏଣୁ ପଞ୍ଚଦଶ ଦିନ ମଧ୍ୟାହ୍ନ ସମୟରେ ଖେଚୁଡ଼ି ନେଇ ସେ ଯେତେବେଳେ ମସଜିଦ୍‌ରେ ପହଞ୍ଚିଛନ୍ତି, ବାବା ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ସହିତ ଭୋଜନ କରିବାକୁ ବସିସାରିଥିଲେ । ପରଦା ପଡ଼ିଯାଇଥିଲା । ଏହାପରେ ଭିତରକୁ ଯିବାକୁ କାହାର ସାହସ ନଥାଏ; କିନ୍ତୁ ମହିଳାଜଣକ ଗୋଟିଏ କ୍ଷଣ ବି ପ୍ରତୀକ୍ଷା କରିପାରିଲେ ନାହିଁ ଏବଂ ପରଦା ଆଡ଼େଇ ଭିତରକୁ ଧସେଇ ପଶିଗଲେ । ବଡ଼ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟର କଥା ଯେ ସେହିଦିନ ପ୍ରଥମେ ଖେଚୁଡ଼ି ଖାଇବାକୁ ହିଁ ବାବାଙ୍କର ଇଚ୍ଛା ଥିଲା । ଯେତେବେଳେ ସେ ଥାଳି ନେଇ ଭିତରକୁ ଗଲେ ବାବା ବେଶ୍ ଖୁସି ହେଲେ ଏବଂ ସେହି ଥାଳିରୁ ଖେଚୁଡ଼ି କାଢ଼ି ଖାଇଲେ । ବାବାଙ୍କର ଏପରି ଉତ୍ସୁକତା ଦେଖି ସମସ୍ତେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱିତ ହେଲେ ଏବଂ ଯେଉଁମାନେ ଏହି କଥା ଶୁଣିଲେ ଭକ୍ତମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ବାବାଙ୍କର ଅନୁପମ ସ୍ନେହ ଦେଖି ବଡ଼ ପ୍ରସନ୍ନ ହେଲେ ।

ମେଘାଙ୍କ ସଂସ୍କାର ଓ ବାବାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ମୁକ୍ତି : ଏବେ ତୃତୀୟ ମହାନ୍ ଚଢ଼େଇଙ୍କର

କଥା ଶୁଣନ୍ତୁ । ବିରମଗାଓଁରେ ରହୁଥିବା ମେଘା ସାଦାସିଧା ଏବଂ ଅଶିକ୍ଷିତ ବ୍ୟକ୍ତି ଥିଲେ । ରାୟବାହାଦୁର ହରି ବିନାୟକ ସାଠେଙ୍କ ଘରେ ସେ ପାଚକ ରୂପେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିଲେ । ଭଗବାନ ଶିବଙ୍କର ସେ ବଡ଼ ଭକ୍ତ ଥିଲେ ତଥା ସର୍ବଦା 'ଓଁ ନମଃ ଶିବାୟ' ପଞ୍ଚାକ୍ଷରୀ ମନ୍ତ୍ର ଜପ କରୁଥିଲେ । ସାନ୍ଧ୍ୟୋପାସନା ଆଦିରେ ତାଙ୍କର କୌଣସି ଜ୍ଞାନ ନଥିଲା । ଏପରିକି ସନ୍ଧ୍ୟାର ମୂଳ ଗାୟତ୍ରୀ ମନ୍ତ୍ର ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କୁ ଜଣାନଥିଲା । ତେବେ ରାୟବାହାଦୁର ସାଠେ ତାଙ୍କୁ ଖୁବ୍ ଶ୍ରଦ୍ଧା କରୁଥିଲେ । ତେଣୁ ସନ୍ଧ୍ୟା ବିଧି ତଥା ଗାୟତ୍ରୀ ମନ୍ତ୍ର ଆଦି ଶିଖାଇଦେଲେ । ଶ୍ରୀ ସାଇବାବାଙ୍କୁ ଭଗବାନ ଶିବଙ୍କର ସାକ୍ଷାତ ଅବତାର ବୋଲି ସାଠେ ସାହେବ ମାନୁଥିଲେ । ଏଣୁ ମେଘା ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉପକୃତ ହୁଅନ୍ତୁ ବୋଲି ମନେକରି ସେ ତାଙ୍କୁ ଶିରିଡ଼ି ପଠାଇବାକୁ ସ୍ଥିର କଲେ; କିନ୍ତୁ ମେଘା ଏଥିରେ ରାଜି ହେଲେ ନାହିଁ । ତାଙ୍କର ଦୃଢ଼ ଧାରଣା ଥିଲା ଯେ ସାଇବାବା ଜଣେ ଯବନ । ଜଣେ ଯବନଙ୍କୁ ପ୍ରଣାମ କରିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । ଏପରି ଧାରଣାର ସେ ବଶବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇଥିବାବେଳେ ରାୟବାହାଦୁର ଯେମିତି ହେଲେ ତାଙ୍କୁ ବାବାଙ୍କ ନିକଟକୁ ପଠାଇବାକୁ ଯୋଜନା କରୁଥିଲେ । ଏହି ପରିସ୍ଥିତିରେ ସେ କ'ଣ କରିବେ ତାହାକୁ ନେଇ ମେଘାଙ୍କ ମନରେ ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱର ଲହଡ଼ି ଉଠୁଥିଲା । ସେ ବଡ଼ ବିରକ୍ତ ହୋଇପଡୁଥିଲେ । ଏପରିକି ତାଙ୍କୁ ସେଠାକୁ ନପଠାଇବାକୁ ସାଠେ ସାହେବଙ୍କୁ କରଯୋଡ଼ି ପ୍ରାର୍ଥନା କଲେ; କିନ୍ତୁ ସାଠେ ସାହେବ ବି ମାନିବାର ଲୋକ ନଥିଲେ । ତାଙ୍କ ନିକଟରେ ମେଘାଙ୍କ କଥା ଚଳିଲା ନାହିଁ । ସେ କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ତାଙ୍କୁ ଶିରିଡ଼ି ପଠାଇବାରେ ସଫଳ ହୋଇ ତାଙ୍କ ହାତରେ ତାଙ୍କ ଶ୍ୱଶୁର ଗଣେଶ ଦାମୋଦର ଓରଫ ଦାଦା କେଲକରଙ୍କ ପାଖକୁ ଏକ ପତ୍ର ପଠାଇଲେ । ଦାଦା କେଲକର ଶିରିଡ଼ିରେ ରହୁଥିଲେ । ମେଘାକୁ ବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ନେଇଯିବା ପାଇଁ ଏହି ପତ୍ରରେ ରାୟସାହେବ ଲେଖିଥିଲେ । ଶିରିଡ଼ି ପହଞ୍ଚିବା ପରେ ମେଘା ସିଧା ମସଜିଦ୍‌କୁ ଗଲେ । କିନ୍ତୁ ଯେମିତି ଭିତରକୁ ପ୍ରବେଶ କରିଛନ୍ତି ବାବା ଭୀଷଣ କ୍ରୋଧିତ ହୋଇ ତାଙ୍କୁ ପ୍ରବେଶ କରିବାରୁ ବାରଣ କଲେ । ସେ ଗର୍ଜନ କରି କହିଲେ 'ଏହାକୁ ବାହାର କରିଦିଅ ।' ପୁଣି ମେଘାଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ଦେଖି କହିଲେ କି 'ତୁମେ ଉଚ୍ଚ କୁଳର ବ୍ରାହ୍ମଣ ଆଉ ମୁଁ ଏକ ନିମ୍ନ ଜାତିର ଯବନ । ତୁମର ଜାତି ଚାଲିଯିବ । ତୁରନ୍ତ ବାହାରକୁ ପଳାଅ ।' ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଏପରି ଉକ୍ତି ଶୁଣି ମେଘା ଭୟରେ ଥରିବାକୁ ଲାଗିଲେ । ସେ ବଡ଼ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲେ ଯେ ତାଙ୍କ ମନରେ ଯେଉଁ ବିଚାର ଆସିଥିଲା, ବାବା ତାହା କିପରି ଜାଣିଲେ । କୌଣସି ପ୍ରକାର ସେ କିଛିଦିନ ସେଠାରେ ରହିଲେ ଏବଂ ନିଜ ଇଚ୍ଛାଅନୁସାରେ ସେବା କରୁଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କର ମନ ତୃପ୍ତ ହେଲା ନାହିଁ । ସେ ଘରକୁ ଫେରିଗଲେ ଏବଂ ସେଠାରୁ ତ୍ରୟମ୍ବକେଶ୍ୱର ଗଲେ । ବର୍ଷେ ପରେ ସେ ପୁଣି ଶିରିଡ଼ି ଆସିଲେ ଏବଂ ଏଥର ଦାଦା କେଲକର ସୁପାରିସ କରିବାରୁ ତାଙ୍କୁ ମସଜିଦ୍‌ରେ ରହିବାକୁ ଅନୁମତି ମିଳିଲା । ମୌଖିକ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା

ମେଘାଙ୍କ ଉନ୍ନତି କରିବା ବଦଳରେ ବାବା ତାଙ୍କର ଆନ୍ତରିକ ସୁଧାର ଚାହୁଁଥିଲେ । ଏବେ ତାଙ୍କର ମନୋଭାବରେ ଯଥେଷ୍ଟ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇସାରିଥିଲା ଏବଂ ବାବାଙ୍କୁ ଭଗବାନ ଶଙ୍କରଙ୍କର ସାକ୍ଷାତ ଅବତାର ବୋଲି ସେ ମନେ କରୁଥିଲେ । ଶିବ ପୂଜାରେ ବେଲପତ୍ରର ପ୍ରୟୋଜନ ହୋଇଥାଏ । ଏଣୁ ତାଙ୍କର ଶିବଜୀ(ବାବା)ଙ୍କର ପୂଜା ନିମିତ୍ତ ବେଲପତ୍ର ଖୋଜିବା ପାଇଁ ସେ ମାଇଲ ମାଇଲ ବାଟ ଚାଲୁଥିଲେ । ପ୍ରତିଦିନ ସେ ଏପରି ନିୟମ କରିଥିଲେ କି ଗାଁରେ ଯେତେ ମନ୍ଦିର ଅଛି ପ୍ରଥମେ ସେସବୁ ସ୍ଥାନକୁ ଯାଇ ପୂଜା କରିବେ, ତାପରେ ମସଜିଦ୍‌କୁ ଆସି ବାବାଙ୍କୁ ପ୍ରଣାମ କରି ତଥା କିଛି ସମୟ ଚରଣସେବା କରି ତତ୍‌ପରେ ଚରଣାମୃତ ପାନ କରୁଥିଲେ । ଦିନେ ସେ ପହଞ୍ଚିଲାବେଳକୁ ଖଣ୍ଡୋବା ମନ୍ଦିରର ଦୁଆର ବନ୍ଦ ହୋଇଯାଇଥିଲା । ଏଣୁ ସେ ପୂଜା ନକରି ସେଠାରୁ ଫେରିଆସିଥିଲେ । ଏହାପରେ ନିୟମିତକ୍ରମେ ମସଜିଦ୍‌ରେ ବାବାଙ୍କର ପୂଜା ଆରମ୍ଭ କରିବାକୁ ଗଲେ; କିନ୍ତୁ ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମୀ ବାବା ସେଇଦିନ ପୂଜା ସ୍ୱୀକାର କଲେ ନାହିଁ ଏବଂ ଖଣ୍ଡୋବା ମନ୍ଦିରକୁ ଯାଇ ପୂଜା କରି ଆସିବାକୁ କହିଲେ । ଆହୁରି ମଧ୍ୟ ଏକଥା କହିଲେ ଯେ ଏବେ ଯାଅ, ମନ୍ଦିରର କବାଟ ଖୋଲିଯାଇଛି । ମେଘା ଖଣ୍ଡୋବା ମନ୍ଦିରରେ ପହଞ୍ଚି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଚକିତ ହେଲେ । ମନ୍ଦିରର ଦୁଆର ଖୋଲିଯାଇଥିଲା । ସେଠାରେ ପୂଜା ସାରି ସେ ମସଜିଦ୍‌କୁ ଫେରିଲେ ଓ ଯଥାବିଧି ବାବାଙ୍କର ପୂଜା କଲେ ।

ଗଙ୍ଗାସ୍ନାନ : ଥରେ ମକର ସଂକ୍ରାନ୍ତି ଅବସରରେ ବାବାଙ୍କ ଶ୍ରୀ ଅଙ୍ଗରେ ଚନ୍ଦନ ଲେପନ ତଥା ଗଙ୍ଗାଜଳରେ ତାଙ୍କୁ ସ୍ନାନ କରାଇବାକୁ ମେଘାଙ୍କର ଇଚ୍ଛା ହେଲା । ବାବା ପ୍ରଥମେ ଏଥିପାଇଁ ସ୍ୱୀକୃତି ଦେଲେ ନାହିଁ, ତେବେ ବାରମ୍ବାର ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବାରୁ କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ରାଜି ହେଲେ । ଗୋଦାବରୀ ନଦୀରୁ ପବିତ୍ର ଜଳ ଆଣିବା ପାଇଁ ମେଘା ଆଠ କୋଶ ବାଟ ଯାତ୍ରା କଲେ । ସେଠାରୁ ପବିତ୍ର ଜଳ ଆଣି ଫେରିଲେ ଏବଂ ଦ୍ୱିପ୍ରହର ଭିତରେ ସମସ୍ତ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଯୋଗାଡ଼ କରି ସ୍ନାନ କରାଇବା ପାଇଁ ବାବାଙ୍କୁ ପ୍ରାର୍ଥନା କଲେ । ବାବା ପୁଣିଥରେ ତାଙ୍କୁ ଏଥିରୁ ନିବୃତ୍ତ ରଖିବାକୁ ମେଘାଙ୍କୁ କହିଲେ । ସେ କହିଲେ 'ମୁଁ ତ ଜଣେ ଫକିର, ଗଙ୍ଗାଜଳ ମୋର କ'ଣ ହେବ ?' କିନ୍ତୁ ମେଘା କିଛି ଶୁଣିବା ଅବସ୍ଥାରେ ନଥିଲେ । ତାଙ୍କର ଦୃଢ଼ ଧାରଣା ଥିଲା ଯେ ଶଙ୍କର ଭଗବାନ ଗଙ୍ଗାଜଳରେ ଅଧିକ ପ୍ରସନ୍ନ ହୁଅନ୍ତି । ଏଣୁ ଏହି ଶୁଭ ପର୍ବରେ ଆମର ଶଙ୍କର ଭଗବାନଙ୍କୁ ସ୍ନାନ କରାଇବା ଆମର ପରମ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ । ଏବେ ବାବାଙ୍କୁ ରାଜି ହେବାକୁ ପଡ଼ିଲା ଏବଂ ତଳକୁ ଆସି ଗୋଟିଏ ପିଢ଼ାରେ ବସିଲେ ତଥା ମସ୍ତକକୁ ନୁଆଁଇ କହିଲେ କି 'ମେଘା ! ଅନ୍ତତଃ ଏତିକି କୃପାକରି କେବଳ ମସ୍ତକରେ ପାଣି ଢ଼ାଳ । ମସ୍ତକ ଶରୀରର ପ୍ରଧାନ ଅଂଗ ଏବଂ ତାହା ଉପରେ ପାଣି ଢ଼ାଳିଲେ ସମଗ୍ର ଶରୀରରେ ଢ଼ାଳିବା ସହ ସମାନ। ମେଘା 'ଠିକ୍ ଅଛି, ଠିକ୍ ଅଛି' କହି ପାଣି ଢ଼ାଳିବା ଆରମ୍ଭ କଲେ । ତାଙ୍କର ମନରେ ଏତେ ପ୍ରସନ୍ନତା ହେଲା ଯେ ଉଚ୍ଚସ୍ୱରରେ 'ହର ହର ଗଙ୍ଗେ' କହି ସବୁତକ ପାଣି

ଏକାଥରକେ ବାବାଙ୍କର ସମଗ୍ର ଶରୀରରେ ଢ଼ାଳିଦେଲେ । ଆଉ ଗୋଟିଏ ମାଠିଆ ପାଖରେ ଥିଲା । ଏଥର ସେ କୌତୂହଳ ସହକାରେ ବାବାଙ୍କୁ ନିରୀକ୍ଷଣ କଲେ । ମାତ୍ର ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟର ବିଷୟ ଯେ କେବଳ ବାବାଙ୍କର ମୁଣ୍ଡଟି ଓଦା ହୋଇଥିଲା, ଶରୀର ଯେମିତିକୁ ସେମିତି ଥିଲା । ଏହା ଦେଖି ତାଙ୍କର ବିସ୍ମୟର ସୀମା ରହିଲା ନାହିଁ ।

ତ୍ରିଶୂଳ ଏବଂ ପିଣ୍ଡି : ମେଘା ବାବାଙ୍କୁ ଦୁଇଟି ସ୍ଥାନରେ ସ୍ନାନ କରାଉଥିଲେ । ପ୍ରଥମେ ସେ ମସଜିଦ୍‌ରେ ସଶରୀରରେ ବାବାଙ୍କୁ ସ୍ନାନ କରୁଥିଲେ ଏବଂ ପୁଣି ୱାଡ଼ାରେ ନାନାସାହେବ ଚନ୍ଦୋରକରଙ୍କ ଠାରୁ ପାଇଥିବା ତାଙ୍କର ବଡ଼ ଫଟୋଟିକୁ ସ୍ନାନ କରାଉଥିଲେ । ଏହି ପ୍ରକାର ଏହି ଧାରା ପ୍ରାୟ ୧୨ ମାସ ଚାଲିଥିଲା ।

ବାବା ତାଙ୍କର ଭକ୍ତି ତଥା ବିଶ୍ୱାସ ଦୃଢ଼ କରିବା ପାଇଁ ତାଙ୍କୁ ଦର୍ଶନ ଦେଲେ । ଦିନେ ଯେତେବେଳେ ପ୍ରତ୍ୟୁଷରେ ମେଘା ଅର୍ଦ୍ଧ ନିଦ୍ରାବସ୍ଥାରେ ଶଯ୍ୟାଗତ ଥିଲେ, ବାବାଙ୍କର ଦର୍ଶନ ଲାଭକଲେ । ସେ ଜାଗ୍ରତ ଥିବା ଜାଣି ବାବା ତାଙ୍କ ଉପରକୁ ଅକ୍ଷତ ବୃଷ୍ଟିକଲେ ଏବଂ କହିଲେ 'ମେଘା ! ମୋ ପାଖରେ ତ୍ରିଶୂଳ ସ୍ଥାପନ କର ।' ଏହାପରେ ସେ ଅଦୃଶ୍ୟ ହୋଇଗଲେ । ବାବାଙ୍କର ସ୍ୱର ଶୁଣି ମେଘାଙ୍କର ତନ୍ଦ୍ରା ଭଗ୍ନ ହେଲା; ତେବେ ଏହା ସ୍ୱପ୍ନ ନା ବାସ୍ତବ ସେ ଜାଣିପାରୁନଥିଲେ । ଉତ୍ସୁକତାର ସହ ଆଖି ଖୋଲିଲେ, କିନ୍ତୁ ପାଖରେ କେହି ନଥିଲେ । ପ୍ରମାଣ ସ୍ୱରୂପ କେବଳ କିଛି ଅକ୍ଷତ ବିକ୍ଷିପ୍ତ ଭାବେ ପଡ଼ିଥିଲା । ବିସ୍ମିତ ନୟନରେ ମେଘା ବାବାଙ୍କ ନିକଟକୁ ଗଲେ ଏବଂ ସ୍ୱପ୍ନ ବୃତ୍ତାନ୍ତ ଶୁଣାଇ ତ୍ରିଶୂଳ ସ୍ଥାପନ ପାଇଁ ଅନୁମତି ଭିକ୍ଷା କଲେ । ବାବା କହିଲେ 'ତୁମେ ମୋ କଥା ଶୁଣିପାରିଲ ନାହିଁ ? ତାହା ସ୍ୱପ୍ନ ନୁହେଁ, ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଥିଲା । **ମୋର ଉକ୍ତି ସର୍ବଦା ଅର୍ଥପୂର୍ଣ୍ଣ, ଆଲ୍‌ତୁ ଫାଲ୍‌ତୁ ନୁହେଁ ।** ମେଘା କହିଲେ ଆପଣ ମୋତେ ନିଦ୍ରାରୁ ଜାଗ୍ରତ କରିଦେଲେ; କିନ୍ତୁ ସମସ୍ତ ଦ୍ୱାର ପୂର୍ବବତ ବନ୍ଦ ଥିବା ଦେଖି ମୁଁ ଭ୍ରମରେ ପଡ଼ିଗଲି ଯେ ମୁଁ ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖୁନଥିଲି ତ ! ବାବା କହିଲେ **'ମୋର ପ୍ରବେଶ ପାଇଁ ଦ୍ୱାରର ପ୍ରୟୋଜନ ନାହିଁ । ମୋର କୌଣସି ରୂପ ନାହିଁ କି ଆକାର ନାହିଁ । ମୁଁ ସର୍ବଭୂତରେ ବ୍ୟାପ୍ତ । ଯିଏ ମୋ ଉପରେ ବିଶ୍ୱାସ ରଖି ସର୍ବଦା ମୋର ଚିନ୍ତା କରେ, ତା'ର ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟ ମୁଁ ସ୍ୱୟଂ କରେ ଏବଂ ଶେଷରେ ତାକୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଗତି ଦିଏ ।'** ମେଘା ୱାଡ଼ାକୁ ଫେରିଆସିଲେ ଏବଂ ବାବାଙ୍କ ଫଟୋ ସମ୍ମୁଖରେ କାନ୍ଥରେ ଗୋଟିଏ ତ୍ରିଶୂଳ ଟଙ୍ଗାଇଲେ । ପରଦିନ ଜଣେ ରାମଦାସୀ ଭକ୍ତ ପୁନାରୁ ଆସିଲେ । ସେ ବାବାଙ୍କୁ ପ୍ରଣାମକରି ଭଗବାନ ଶଙ୍କରଙ୍କର ଗୋଟିଏ ପିଣ୍ଡି ଭେଟି ଦେଲେ । ସେହି ସମୟରେ ମେଘା ସେଠାରେ ପହଞ୍ଚିଲେ । ତାଙ୍କୁ ଦେଖି ବାବା କହିଲେ 'ଦେଖ ଭୋଳାଶଙ୍କର ଆସିଗଲେ । ଏବେ ତାଙ୍କୁ ସମ୍ଭାଳ ।' ମେଘା ପିଣ୍ଡି ଉପରେ ତ୍ରିଶୂଳ ଲାଗିଥିବା ଦେଖି ବଡ଼ ବିସ୍ମିତ ହେଲେ । ସେ ୱାଡ଼ାକୁ ଫେରିଆସିଲେ । ଏହି ସମୟରେ କାକାସାହେବ ଦୀକ୍ଷିତ ସ୍ନାନ ପରେ ମୁଣ୍ଡରେ ଗାମୁଛା ଘୋଡ଼ାଇ ସାଇନାମ ଜପ କରୁଥିଲେ । ଧ୍ୟାନାବସ୍ଥାରେ ସେ ଗୋଟିଏ

ପିଣ୍ଡି ଦେଖିଲେ, ତାହା ତାଙ୍କ ମନରେ କୌତୂହଳ ସୃଷ୍ଟି କଲା । ସମ୍ମୁଖରୁ ସେ ମେଘାଙ୍କୁ ଆସୁଥିବାର ଦେଖିଲେ । ମେଘା ବାବାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦତ୍ତ ସେହି ପିଣ୍ଡି କାକାସାହେବଙ୍କୁ ଦେଖାଇଲେ । ପିଣ୍ଡିଟି ଠିକ୍ ଧ୍ୟାନାବସ୍ଥାରେ ଦେଖିଥିବା ପିଣ୍ଡି ପରି ହୋଇଥିବାରୁ ଦୁହେଁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱିତ ହେଲେ । କିଛିଦିନ ପରେ ତ୍ରିଶୂଳ ସ୍ଥାପନା କାର୍ଯ୍ୟ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେଲା ଓ ବଡ଼ ଚିତ୍ର ସମ୍ମୁଖରେ (ମେଘା ଯେଉଁ ଚିତ୍ର ପୂଜା କରୁଥିଲେ) ବାବା ପିଣ୍ଡି ସ୍ଥାପନା କଲେ । ମେଘାଙ୍କର ଶିବ ପୂଜାରେ ବଡ଼ ପ୍ରେମ ଥିଲା । ତ୍ରିପୁଣ୍ଡ୍ର ଲଗାଇବା ସୁଯୋଗ ଦେଇ ତଥା ପିଣ୍ଡି ସ୍ଥାପନା କରି ବାବା ତାଙ୍କର ବିଶ୍ୱାସ ଦୃଢ଼ କଲେ ।

ଏହି ପ୍ରକାର କିଛିବର୍ଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କ୍ରମାଗତ ମଧ୍ୟାହ୍ନ ଓ ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ନିୟମିତ ଆରତି ତଥା ପୂଜା କରି ୧୯୧୨ ମସିହାରେ ସେ ଇହଧାମ ତ୍ୟାଗ କଲେ । ବାବା ତାଙ୍କର ମୃତ ଶରୀର ଉପରେ ହାତ ରଖି କହିଲେ 'ଇଏ ମୋର ସଚ୍ଚା ଭକ୍ତ ଥିଲା ।' ତାଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଭୋଜ୍ୟ ଦେବା ନିମନ୍ତେ ବାବା ଅର୍ଥ ପ୍ରଦାନ କଲେ ଓ କାକାସାହେବ ଦୀକ୍ଷିତ ଏହି ଦାୟିତ୍ୱ ନିର୍ବାହ କଲେ ।

ଶ୍ରୀ ସଦ୍‌ଗୁରୁ ସାଇନାଥାର୍ପଣମସ୍ତୁ । ଶୁଭଂ ଭବତୁ ।।

(ସପ୍ତାହ ପାରାୟଣ : ଚତୁର୍ଥ ବିଶ୍ରାମ)